

Jegyzetek

1. Magyar Országos Levéltár (ezután OL) D. 90. Dessewffy Emil iratai. Acta publica. 56.
2. Wesselényi Miklós levélmásolati könyve a kolozsvári Állami Levéltárban (ezután: Wesselényi Miklós levélmásolati könyve).
3. Miskolczy Ambrus: ERDÉLY A FORRADALOMBAN ÉS A SZABADSÁGHARCBAN. ERDÉLY TÖRTÉNETE III. Szerk. Szász Zoltán. Budapest, 1986. 1393–1405.
4. Wesselényi Miklós Kemény Zsigmondnak küldött levélben fejtette ki említett nézeteit. Kemény Zsigmond azonban a levelet a *Pesti Hírlap* 1848. április 15-i számában közölte, ettől vette át a kolozsvári *Jelen* (korábban *Múlt és Jelen*) április 25-én.
5. A levél kelte 1848. május 19. Levélmásolati könyve.
6. *Erdélyi Híradó*, 1848. május 30.
7. Wesselényi Miklós Szemere Miklósnak. 1848. június 13. Levélmásolati könyve.
8. „*Daß auch Bischof Schaguna, der jüngst sich in Klausenburg langere Zeit auferhalten und mit den Stimmführern der Unger viel verkehrt hat, daß er von den Ständen zum Mitglied jener Comission ernannt worden ist, die sich mit dem ungarischen Ministerium über das Einzelne der Union ins Einvernehmen zu setzen hat.*” DOCUMENTE PRIVIND REVOLUTIA DE LA 1848... TRANSILVANIA. Bucureşti, 1992. 262.
9. CORPUS JURIS HUNGARICI 1540–1848 ÉV ERDÉLYI TÖRVÉNYEK. Budapest, 1900. 668.
10. Uo. 674.
11. Barit, George: SCRIERI SOCIAL-POLITICE. Bucureşti, 1962. 121.
12. CORPUS JURIS HUNGARICI. I. m. 674.
13. Uo. 677.
14. Az Alsó-Fehér megyei Mihálcfalván történt, több áldozatot követelő parasztmegmozdulásra utal.
15. Wesselényi Miklós levélmásolati könyve.
16. Urbán Aladár: BATTHYÁNY LAJOS MINISZTERELNÖKSÉGE. Budapest, évszám nélkül (1986). 389.
17. OL. Kossuth-gyűjtemény. 459–1848.

NOVELLAPÁLYÁZAT

Pacskovszky Zsolt

A PERRY LÁNYOK SZÉP HAJA

Bodor Ádámnak

Katalina egy perccel hajnali öt előtt ébredt.

„Ne, nem akarom”, suttogta maga elé szorongva.

Néhány pillanattal később éles csilingelés verte fel a tornatermet, bűgva, villódzva kigyulladtak a mennyezeten a neonok, a hevenyészett vackokról pedig egymás után ugrottak fel az emberek, mint az idomított állatok, hogy gyorsan összecsomagolják és batyuba kössék a pokrócaikat, a háncsaikat. Néhányan a fülüket befogva, nyöszörögve megpróbálták ugyan aludni még egy percet, de hamarosan őket is talpra kény-

szerítették a noszogató rúgások, a barna zubbonyosok kiáltásai, akik kávé töltegettek az óriási termoszköböl: a műanyag poharakat a munkások kezébe nyomták, vagy egyszerűen csak lerakták őket a fekhelyük mellé. A fülhasogató csilingelés harminc másodperc után abbamaradt, a meleg italt felhörpölő, sietve pakolászó emberek csendjébe azonban rögtön ezután hisztérikus ordítás hasított.

Katalina, aki, vállán a batyujával, ekkor már az ajtó felé tartott a húga, Judit mögött, fejcsóválva pillantott vissza a sarokba. Egyszerűen nem volt képes felfogni, hogy a kövér (mert persze a kövér jajveszékelt) miért nem ugrik fel azonnal, amikor megszólal az ébresztőcsengő, hogy miért várja meg nap mint nap, amíg a bakancsok a veséjébe rúgnak. Meglehet, valóban nem kapta el az EC 19-et, s nem ennek jeléül nyírták sörtesre a koponyáját, hanem más rendellenesség folytán fogyatkozott meg így a haja – lehet, hogy valóban így volt, de akkor is botorság volt a részéről azt képzelni, hogy ezt elhithető a barna zubbonyosokkal.

A lány azonban nem bámulhatott sokáig a sarokba, mert a vállán nagyot lódított egy bajuszos fiatalember, aki türelmetlenül várta az ajtóban, hogy végre mindenki elhagyja a termet, és fellocsolhassa a padlót fertőtlenítőszerves vízzel. A mozdulat durva volt, de Katalina nem szólt egy szót sem; a húga után sietett. Judit már az udvaron, a vécéfülkék előtti rozsdás csapnál várakozott.

Könnyítettek magukon, gyorsan megmosták az arcukat és a nyakukat a dermesztő, savanykás szagú vízzel, aztán mindketten rágyújtottak egy filter nélküli cigarettára, mielőtt szédelegve tovább-botorkáltak az üzemcsarnok nyílása felé. Katalina egy idő után észrevette, hogy velük egy vonalban ott lépked a hórihorgas, borostás Holler a feleségével, és izgágán Judit felé bökdös megfeketedett körmű mutatójával:

– Mondom, hogy az övé. Oda kell neki adnom...

– Ne! – Hollerné megpróbálta visszatartani az urát, Holler azonban kitépte magát a szeplős, nagy mellű asszony szorításából, és gyorsan melléjük surrant.

– Ezt kifelé jövet találtam. – Lapátnyi, sárgás tenyerében egy kuvikfigurával díszített vékony ezüstlánc lapult. – Vedd már el – folytatta izgágán. – Hiszen a tiéd.

Katalina megkönnyebbülésére Judit idegesen eltolta a vérágas szemű férfi karját. – Menjen már innen!

Holler vastag szája meglepetten szétnyílt, szavakkal küszködve meredt hol a láncra, hol Juditra, amíg a felesége végleg meg nem elégette a dolgot, és el nem rántotta onnan.

Az égbolton, a növekvő fényben egymás után olvadtak el a csillagok. Judit belepöcökölte a csikket a csarnok bejárata mellett álló vizeshordóba, amelynek a felszínén, a rothadt falevelek között kissé riadtan brekegett egy béka, majd sóhajtván belépett a dohos, füledt terembe. Katalina némán követte. Ahogy bekapcsolta a gépét, azonnal rátört az álmoság. A szája ragacsos volt. Mélyeket lélegezve próbált koncentrálni, s csak egy félóra múltán nézett fel, elgondolkodva tapasztva a szemét a hűgára, aki vele szemben dolgozott.

– Lehet, hogy mégiscsak el kellett volna fogadnod. A zsidó talán megvette volna.

Judit vállat vont, Katalina pedig gyorsan elhallgatott, mert a közelükben feltűnt a testőrszakállas. Csuklóján vastag aranyláncok csillantak meg: gesztikulálva magyarázott egy púpos asszonynak, közben azonban őket figyelte. Mielőtt odaaraszolt volna Katalinához, megérintette a nő púpját, mintha babonás volna. Barna bőréből nehéz fagyúszzag áradt. Nézte, ahogy a lány kifűr a géppel egy alkatrészt, és közben bólogtatva meggyújtott egy aranycsíkos cigarettát.

– A tiéd sötétebb – fújta ki a füstöt.

– Hogy?

– A hajad – simított végig lerágott körmű kisujjával Katalina fürtjein, mielőtt a lány elránthatta volna a fejét. – A húgodé világosabb.

Katalina nem szólt semmit; a munkapad alatti ládába dobta az alkatrészt, majd egy újabbat akart a gépbe illeszteni, a testőrszakállas azonban megfogta a kezét.

– Vegyél egyet – tartotta eléje cigarettásdobozát. – Arábica.

Katalina ránézett, majd némi habozás után kihúzott egy szál cigarettát. A férfi odartotta a cigaretta végéhez az öngyújtóját, de nem lobbantotta fel a lángot. A homlokába töprengő ráncok mélyedtek.

– Mi is a neved?

– Katalina.

– És az övé?

– Őt hagyja békén! Rendben? – Katalina nyugtalanul, sőt vadul kapta a szemét a testőrszakállásra, az azonban állta a pillantását. Fölényesen elmosolyodott, majd lassú mozdulattal kihúzta a cigarettát a lány szájából.

– Ha még egyszer rá akarsz gyújtani munka közben, mind a ketten repülünk innen – suttogta negédesen, mintha szerelmi vallomást tenne. – Érted, hülye picسا?

Katalina tűzvörös arccal nyelt egyet. Érezte, hogy arcába szökik az összes vére, de összeharapta remegő száját; önmagát korholta, amiért meggondolatlan volt. Amikor a férfi füttyörészve odébb sétált, gyorsan a hűgára sandított, Judit azonban lehajtott fejjel dolgozott.

Tíz órakor kaptak egy szelet extrudált kenyeret meg egy pohár teát. Tíz percük volt, hogy megegyék, megigják, de az adagok olyan kicsik voltak, hogy ez nem jelentett különösebb nehézséget. Katalina leült egy ládára a húga mellé, aki harapott néhányat a kenyérből, majd hirtelen felpattant. Összehúzott szemmel, óvatosan felemelt valamit Katalina gépe alól.

– Liliktojás – ült vissza a nővére mellé. – Hogy kerülhetett ide?

– Csak nem akarod megenni?

– Ne beszélj ostobaságokat. – Judit a füléhez tartotta a tojást. – Már csipog benne. Mit gondolsz, tegyem a melltartómba?

– Vigyázz az aranyláncossal – mondta Katalina. – Úgy látszik, ma megint nem komplettek a férfiak.

Judit vállat vont. A madártojást nézegette, amit az ölébe, a szoknyája ráncai közé rakott, amíg tovább ropogtatta a kenyeret.

Ekkor állt meg előttük Holler. A száját törölgette, és kissé zavartan bámulta őket.

– Ez meg honnan van? – kapta ki ügyes mozdulattal a tojást Judit öléből.

A lány dühösen felugrott. A combjával lesodorta a láda széléről a teáspoharát: a gőzölgő ital néhány cseppje Katalina combjára, a többi meg a vasreszelékkel teli mocskos földre loccsant.

– Adja vissza, hallja!? Adja már ide! – Judit megpróbálta szétfeszíteni a férfi nagy, erős ujjait, de Holler évődve felnevetett: szétnyíló szájából egy ezüstfog villant elő.

Csoda, hogy még nem húzta ki, és nem adta el, gondolta magában Katalina. Felpattant, hogy jobb belátásra bírja a férfit, akit a távolból, csipőre tett kézzel figyelt a felesége. Holler azonban megmakacsolta magát.

– Egy csókért visszaadom neki.

– Nem szégyelli magát? Ne gyerekeskedjen.

A férfi ránézett, és az arcáról eltűnt az ingerkedő mosoly.

– Nem gyerekeskedek. Tessék, vedd el. – A karját magasra tartva szétnyitotta a tenyerét Judit előtt, a szemével azonban továbbra is Katalinát fürkészte. – Mit tudsz te erről? Éjszaka odanyomja az arcomhoz a nagy, káposztaszagú csöcsét, dörgölődzik, de én már nem érzek semmit. Semmit. Tíz közül kilenc férfi szeretné megkefélni, de én...

– Ne beszéljen így a húgom előtt. Még csak tizenhét éves.

Judit felágaskodott, megpróbálta egy cseles mozdulattal visszaszerezni a tojást, Holler azonban gyorsan összecsukta az ujjait, elrántotta a tenyerét, majd cuppogó bakancsában futásnak eredt a gépek között. Judit káromkodva lódult utána.

Katalina rákiáltott, a hangját azonban elnyomta a felharsanó csengő. A tekintete ismét összevillant Hollerné szemével. Az asszony azonnal elkapta a fejét.

Katalina nyugtalanul szédült a gépéhez. Képtelen volt a munkájára figyelni; minduntalan a testőrszakállas után kutatót a szeme, szorongva gondolt arra, hogy megjelenik, és üresen találja Judit gépét. De a férfi nem mutatkozott. A lány néhány perc múltán megkönnyebbülten látta, hogy a húga visszaoson a helyére. Judit kipirosult arcáról leolvasható volt, hogy visszaszerezte a tojást, a szeme azonban, bár leplezni próbálta, zaklatottságot tükrözött.

Délután egykor a barna zubbonyosok szétosztották az ebédet: egy-egy tasak hasábburgonyát és a szokásos, élesztőízű, ragacsos süteményt. Katalinát szorongással töltötte el, hogy Holler ezúttal nem jött oda hozzájuk. Maga sem értette, de nyugtalanítóbbnak találta a távolmaradását, mintha megint ott sündörgött volna körülöttük. Judit csak egyszer pillantott a férfi irányába, különben teljesen lekötötte a liliktojás: evés közben háromszor is elővette a melltartójából, és elégedetten nézegette.

– Fészket kell majd raknunk neki. – A homloka aggodalmasan elfelhősült: – Mit is eszik egy lilik? Férgeket?

Katalina megrázta a fejét:

– Dehogy. Hasábburgonyát, mint a főmérnök macskája.

Miután végeztek a süteménnyel, felváltva, nehogy valaki turkáljon a batyujukban, elmentek a kantinba inni egy kávé. Kifelé menet Katalina látta, hogy Holler nyugodt arccal ül a felesége mellett. Az asszony elhallgatott egy pillanatra, aztán suttozva folytatta a félbehagyott mondatot.

A lány lehajtott fejjel továbbsietett. A kicsi kantin, amelynek a falát meztelen nők és futballcsapatok képei díszítették, csaknem teljesen kihalt volt. A pult mögött recsegeve bömbölt egy táskarádió. Amikor egy kéz megfogta a könyökét, ahogy éppen elvette volna a pultról a nagy bögre török kávé (ez volt a legolcsóbb), összerendezte.

– Azért a farod neked se rossz, mi? – nevetett rá a testőrszakállas. – Na most tényleg kapsz egy Arábicát.

– Nem kell. – Katalina ijedten odasiklott az egyik asztalhoz, a férfi azonban követte.

– Dehogy nem kell.

Erőszakosan Katalina szájába nyomott egy cigarettát, és tüzet adott neki. Egy ideig némán ülték; a lány nagyokat kortyolt a kávéból, s kerülte a férfi hidegkék szemét.

– Csak ketten vagytok testvérek?

Katalina nemet intett a fejével.

– És a szüleit? Ők ott maradtak?

– Bujkálnák. Miért érdekli ez magát?

– Tegezzél inkább, jó?

– Nem.

- Ahogy gondolod. Iszol valamit? Valami...
- Miért nem hagy már békén? Semmit sem fog elérni. Sem nálam, sem a húgomnál.
- Nem is akarok. Én a férfiakat csípem.
- Hát akkor?

Az aranyláncos lassan az arcába fújta a füstöt.

- A húgomnak viszek innen a gyárból lányokat. Persze nem ingyen...

– Mi nem vagyunk olyanok. – Katalina felállt, gyors mozdulattal elnyomta a cigarettáját, és határozottan a kantin ajtónyílása felé indult.

– Minden nő olyan – hallotta a háta mögött a férfi hangját, de nem torpant meg, nem nézett vissza.

A nap hátralevő része viszonylag nyugodtan telt. Hatkor abbahagyták a munkát, megették a vacsorájukat, aztán behurcolkodtak a tornaterembe. Katalina kimosott két váltás alsóneműt, és a bordásfalra terítette őket. A férfiak meg néhány nő összegyűltek az egyik sarokban, burgonyapálinkát ittak, kártyáztak, a múltjukat mesélték, vagy vicceket mondtak egymásnak.

– Két rendőr ül a moziban – hadarta a nevetéstől már előre fuldokolva egy vörös hajú férfi. – Az egyik odasúgja a másiknak: „Most jön a happy end.” Mire a másik...

„Csak nehogy élénk üljön”, mosolyodott el magában Katalina. Egyedül volt; hagyta, hogy Judit elmenjen a városba megnézni az illatszer- és divatboltok kirakatát – megnyugodva látta, hogy Holler nem lopakodott utána. A férfi csatlakozott a feleségével a pálinkázókhoz, s csak egy órával Judit távozása után siklott először a tekintete Katalinára. Egyenesen feléje indult a batyujával. Némán előszedett két pokrócot meg két huzat nélküli kispárnát, és leterítette őket a lány fekhelye mellé.

– Vigyázol rájuk?

Katalina komoran bólintott.

Holler megérezte a feszültséget a tekintetében, mert tettetett kedvességgel megkérdezte tőle, mit olvas, noha valószínűleg egyetlen író nevét sem ismerte.

Katalina most becsukta a könyvet. Az ablakokon még beszűrődött némi világosság, de inkább Hollert figyelte, aki több-kevesebb sikerrel kártyatrükkökkel szórakoztatta a pálinkázókat. A felesége magányosan ivott a közelében; a bokáját dörzsölgette, a fogát piszkálgatta, ásítózott.

A terem másik végében néhányan már a fekhelyükön heverték, s a nevetések, a csacsogás zaja horkolással és más hangokkal keveredett. – Undorító, undorító, undorító – lihegte Katalina közelében szenvedélyesen, szeretkezés közben egy lány. Már aludt a kövér, kopasz férfi is, amíg valaki „véletlenül” rá nem lépett a kezére. Egy köpcös álhaldkóros volt a tettes, aki maga elé nyújtott karral járkált egy ideig a teremben, majd, akár egy szálfá, odazuhant egy vézna, beteges arcú lány mellé, aki idegesítően felnevetett. A kopasz felült, dühösen bámulta egy ideig őket, aztán a hasára fordult, és a fejére húzta a fekete fóliát, amit takarónak használt.

Katalina becsukta a szemét. A zajok összemosódtak a fülében, és elképzelte, hogy meztelenül fekszik egy nudista strandon, a nap égeti a hajszájai tövét, és barnára sült bőrén napolaj csillog. Amikor felnyílt a szemhéja, már teljes volt a sötét az ablakok mögött, csak a hold világította meg tompán, foltokban a termet, amelynek a sarkában még mindig ittak egyesek. Judit még nem érkezett vissza. Katalina másik oldalán, nyakán a kuvikos láncal ott feküdt Hollerné, a férjéhez bújva, aki a nemi szervét szorongatva fel-felhorkant álmlában. Katalina nem tudta, mennyi lehet az idő; hirtelen éber lett, nyugtalanság fogta el Judit miatt, sóhajtozva, nyitott szemmel feküdt, és össze-

összerezzen, ha elshant a feje felett egy denevér, amely napok óta sikertelenül próbált kijutni a teremből. Öt perc után az oldalára fordult, és idegességében visszafojtott lélegzettel simogatni kezdte magát. Amikor áramrázásszerű gyönyör hasított lucskos ölébe, a combja közé szorította a tenyerét, és mozdulatlanul, némi félelemmel feküdt egy ideig. De úgy tűnt, senki sem látta meg, mit csinált. Nyelt egyet, mély lélegzetet vett, és a hasára fordult.

Ismét reggel lett. Judit ásitozva dolgozott vele szemben; ő fáradtan nyomogatta a gép gombjait, az alkatrészekbe hatoló fűrófej fel-felvisitott, a kezét vékony, ezüstös vaspor fedte be. Végzett az alkatrésszel, mechanikus mozdulattal a ládába dobta, ahogy azonban visszafordította volna a tekintetét a fűró felé, megremegett a szeme sarka. A ládában, az átlukasztott alkatrészek között két *szemgolyó* hevert. A testőrszakállas kék íriszű szemgolyói...

Katalina torkából érdes hörgés tört fel.

Judit ott feküdt mellette. A lány szagगतottan, nehéz sóhajokkal lélegzett. A zajokból ítélve Hollerné is csak hánykolódott. Katalina óvatosan feléje sandított, és a holdfényben rávillant az asszony szemének fehérje. Hollerné gyorsan becsukta a szemét, s ahogy átfordult a másik oldalára, a férje felé, aki már nem horkolt, hanem vagy mélyen aludt, vagy szintén ébren volt, a párnája alól kicsúszott valami fémes tárgy. Katalina lassan odacsúsztatta a kezét, és óvatosan megtapogatta. Egy szabóólló volt...

Baljós előérzet hasított belé, de a rátörő álmoosság elnyomta a szorongását. Talán babonából tette oda Hollerné, gondolta, s a szemhéja szinte azonnal el is nehezült.

Amikor újból felrezzent, még mindig sötét volt a teremben. A feje felett ott röpködött a denevér; az alvók között egy női árny botorkált. Oldalra fordult, és látta, hogy Judit már megint nincs mellette. Felsőhajtott, a fejét ingatta – aztán észrevette, hogy Hollerné és a férje vacska is üres. Nyugtalanul ugrott fel.

Megborzongott az éjszaka hűvös, kékes levegőjétől. A kihalt gyárudvaron néhány tócsa fénylett. Az ösztönei vezették egy raktárépület mögé, ahonnan mintha alélt nyöszörgés hallatszott volna.

Judit a hasán feküdt, arca a sárba tapadt, a kezével egy-egy fűcsomót markolt, mezeten fenekén fel volt gyűródve a szoknyája. Amikor Katalina átfordította a hátára, látta, hogy a húga mellén sárgás folt virít: a széttört liliktojás nyoma. Körös-körül sárgás volt a föld is: a lány hosszú haja csillogott tompán rajta. Le volt vágva tövig. A bosszúálló kéz valószínűleg feldobta az egész csomót a levegőbe, a szellő pedig szétlebbentette a közelben.

– Kelj fel. Menjünk innen.

Katalina összeszedte a hajcsomókat, aztán lenyomta Juditot egy ládára.

A tornateremben nyoma sem volt Hollernek és Hollernének. A hajnali derengésben fel-felnyögtek, horkoltak az emberek. Kifelé menet Katalina megállt még egy pillanatra. Nem búcsúzkodni akart (nem szeretett érzékenyülni), az jutott eszébe, talán meg kellene várnia a testőrszakállast, és beszélni vele – nem a bérük miatt (csak két napot vesztenek, ha most továbbállnak), hanem megkérdezni tőle, a húga így is odavenné-e őket néhány napra. De az önérzete arra kényszerítette, hogy nyomban el is hessegesse a gondolatot. Futva ment kifelé, nesztelenül át-átugorva a földön alvó testeket.

Judit ugyanott ült, ahol hagyta. A szeme üveges volt, az ujjai között filteres cigaretta füstölt. Katalina odanyomta a kezébe az egyik batyut.

– Gyere. Elmegyünk a hegyekbe Bodor Andrejhez, amíg kinő a hajad.

Judit némán követte. A környék szerencsére még kihalt volt, de a biztonság kedvéért Katalina igyekezett minél eldugottabb utcákat választani. A házak előtt, a szemében sovány, korcs kutyák turkáltak, abban bízva, hogy a menekültek és hajléktalanok hagytak nekik is valamit. Nyüszítve surrantak félre az útjukból.

– Ne szólj vissza senkinek – nézett Katalina a hűgára, mielőtt beléptek volna a pályaudvar hámló homlokzatú épületébe. Judit nem válaszolt, tompa tekintettel bámult maga elé.

Eppen indulóban volt egy vonat, s a peron felé tolvákó emberek nem fordítottak figyelmet rájuk. Mire a jegypénztárhoz értek, egészen kiürült körülöttük a csarnok.

A műanyag pulóveres pénztárosnő acetonba mártott vattával unottan törölgette a körmeit. Ingerülten emelte fel a fejét egy fél perc után.

– Mondja.

Katalina megkérdezte, mennyibe kerül két jegy a hegyekig. A nő elsandított mellette, Juditot méregette hunyorogva.

– Száznegyven euro – pillantott újra Katalinára.

A lány döbbenten nézett rá.

– Az nem lehet.

– Már miért ne lehetne?

Katalina szédülten hátrább lépett, majd visszahajolt az üvegablakhoz.

– És ha megkérdzem a főnökét?

– Akkor még drágább. – A nő élesen felnevetett, szétnyílt szájával, úgyhogy látni lehetett a foghíjait. Ráfújta a körmeire, végigmustrálta őket, majd újra Katalinára kapta kicsi, táskás szemét. – Akkor még drágább.

Katalina inkább nem várta meg, amíg újra a képébe nevet. Intett a fejével Juditnak, hogy kövesse. Aggodalommal gondolt arra, hogy a nő százötvennél is többet fog kérni, ha megint visszajönnek, de tudta, hogy semmi értelme tiltakozni: *pénzt* kell szerezniük.

A zsidó éppen a vasredőnyt húzta fel. Tapintatosan elnézett Judit mellett, majd betessékelte Katalinát a boltba.

Katalina előszedte a ruhát, amibe Judit haját csavarta, és széthajtotta a pulton. Az alacsony, borotválkozás-szész-illatú férfi elismerően vette szemügyre a levágott tincseket, miután nagyítóval is megvizsgálta őket.

– Hm. Szép...

– Mennyit tud adni érte?

– Egy tízest.

Katalina elképedve meredt rá.

– Legfeljebb tizenötöt. – A zsidó megtörölgette a nagyítót egy szarvasbőrrel. – De csak kivételesen.

– Nem lehetne, hogy...

A férfi a fejét rázva hátat fordított neki, levette a zakóját, majd gondosan egy vállfára akasztotta. Lassan, elgondolkodva fordult vissza Katalina felé:

– Hacsak...

– Igen?

A zsidó meglazította a nyakkendője csomóját.

– A kettőért adok harmincat.

– A kettőért?

– Ne, megtiltom! – lépett a nővére mellé Judit, aki eddig lehajtott fejjel álldogált az ajtóban.

Katalina azonban leintette. A hangja alig remegett: – Rendben. És még az a két szalmakalap.

A férfi vonakodva bár, de beleegyezett.

Judit ismét megragadta a nővére karját, Katalina azonban lefejtette az ujjait, és szigorú pillantással elhallgattatta.

– Van ollója? – kérdezte a zsidótól.

– Több is.

Negyedóra múltán már ismét az állomás felé lépkedtek. Kóbor kutyák ugatták meg őket; a falkával panaszosan vonított együtt egy vizesárokban ülő félkarú férfi.

– Ha most százötvennél többet mer kérni, megfojtom – sziszegte Katalina.

– Neked van még cigarettád? – pislantott rá Judit.

– Nincs. Majd...

Katalina elhallgatott, mert három nyurga suhanc haladt el mellettük: valószínűleg előre eltervezett „heccből” az arcukba ordítottak, az egyikük pedig „véletlenül” lesodorta Judit fejéről a szalmakalapot. Nevetve továbbmentek, de aztán néhány méternyire megálltak, és egymás között sutyorogva figyelték őket. Judit mozdulatlanul, szoborszerűen bámult feléjük.

Katalina nyelt egyet, felvette a földről a szalmakalapot, és remegő kézzel odanyújtotta a hűgának.

– Gyere. Hallod, Judit, gyere már!

A hűga nem reagált. Az ajka szürke lett, az állán pedig megfeszült a bőr, miközben még mindig a három suhancot bámulta, akik tettek egy lépést feléje. Katalina megpróbálta magával húzni, de Judit kifejtette magát az ujjai közül.

– Hagydál. Kérek tőlük cigarettát. – Majd a nővére kétségbeesett pillantását látva hozzátette: – Mitől félsz? Nem fognak megerőszkolni.

Katalina nem válaszolt. Hirtelen megsejtette, hogy soha nem fognak eljutni a hegyekbe, s bénultan nézte, amint a hűga elindul a nap aranysárga fényében.

Sajó László

KIKÖLTÖZÉS A HÁZBÓL

kiköltözés a házból
rád dől ha nem vigyázol
szállongó világpor
marad utánad pár sor
évek óta lázasan pakolsz
üres a fürdőszobaporc
gyűlnek rá a férgek
vidd a fogkefédet
már nem jutsz el a fogmosásig
benn trónol egy örökre bezárkózott másik